

Garriga, Formosa, Puig. Les baules vallesanes

 quaderndelesidees.press/garriga-formosa-puig-les-baules-vallesanes/

July 15, 2015

Els casos paradoxals d'aquests tres poetes demostren que la literatura funciona com una llarga cadena que cada cert temps mira enrere per lligar-se a les baules fortes que han restat lliures i que la poden seguir enriquint.

El poeta Hilari de Cara, flamant guanyador del Premi de poesia Carles Riba 2015, denunciava **dies enrere** l'endogàmia, el centralisme i la necrofilia (sic) que observava en l'establishment de la literatura catalana: «En aquest país, si vas en cadira de rodes o estàs a punt de morir-te et fan un cas extraordinari.»

^[1] Molts d'altres, al llarg del temps, també han assenyalat les famoses “capelletes” com a responsables de la pèrdua de credibilitat de moltes expressions públiques de la nostra literatura, des d'una crítica que de vegades respon a un simple intercanvi de favors fins a uns premis qüestionats quan es repassa la nòmina dels integrants del jurat i les amistats que els lliguen als vencedors. Sigui com sigui, és cert i constatable que hi ha autors i autores desplaçats pels discursos textuais que dominen l'acadèmia i la crítica del país, que no han trobat el seu lloc, el respecte i la valoració dels seus iguals o de les noves generacions creadores i/o lectores fins al cap d'uns anys.

En el cas de la poesia catalana, si observem detingudament un parell de fets molt concrets esdevinguts el darrer decenni podem treure'n de tot plegat alguna conclusió interessant. En primer lloc, l'aparició de microsegells editorials, entre els quals la col·lecció “Alabatre” de Labreu Edicions, on tota una generació d'autors i editors joves conviuen amb poetes més veterans (Josep-Ramon Bach, Lluís Urpinell, Jordi Vintró, Francesc Garriga), que a més representen poètiques poc o gens reconegudes durant anys perquè defugen qualsevol etiqueta i es mouen als marges de modes, fílies i fòbies. En conseqüència, les noves generacions han pres el seu mestratge d'una forma pública i notòria a través de col·laboracions, homenatges i activitats conjuntes, com en els casos de l'esmentat Garriga o d'Enric Casasses. En segon lloc, el 2012 Julià Guillamon i Vicenç Altaió organitzaven a la Fundació Palau de Caldes d'Estrac l'exposició “La revolta poètica 1964-1982”, on repassaven l'aparició de tota una gernació d'autors i d'autores que apareixien en plena desaparició o decadència dels patricis de la nostra literatura (els Riba, Espriu, Carner...), que no programaven cap corrent concret i esdevenien la primera lleva del que després hem conegut com a postmodernitat. El fet és que sembla com si, en alguns casos per fi, hi hagi una certa consciència de passar comptes, de fer balanç, de donar un cop d'ull a tota una sèrie de casos que fins avui havien anat fent la seva obra aliens al que els cercles de control de l'edició i el reconeixement anaven presentant com el bo i millor de la nostra literatura.

Hi ha tres casos paradoxals d'autors vallesans que hem pensat reivindicar des de Quadern, sobretot tenint en compte que la celebració del número 200 no només implica una revisió històrica i cronològica de l'esdevenir cultural sabadellenc, sinó també una mirada crítica i conscient cap al que els agents del passat han posat en relleu i (sobretot) cap al que han obviat. No és un homenatge segons l'ús, de tipus biogràfic, sinó que vol destacar com les escriptures d'aquests tres autors han calat en generacions d'escriptors més joves. En primer lloc, el poeta i editor Pau Vadell (Calonge, 1984) ens parla de l'obra i l'home que fou el sabadellenc Francesc Garriga Barata, mort el passat mes de febrer als 82 anys, que els darrers anys va saber connectar èticament i estèticament amb joves autors catalans. Vadell no només fou deixeble i amic de Garriga, també s'encarregà d'editar-li l'antologia Demà no és mai al seu petit i artesanal segell Adia edicions que promou des de les Illes Balears. En segon lloc, Esteve Miralles (Masquefa, 1964) ens parla de Feliu Formosa, qui celebra els vuitanta anys amb la publicació de les memòries Sense nostàlgia (Proa). Miralles, però, reflexiona de forma fragmentada, en petits capítols, sobre l'obra poètica del dramaturg i poeta sabadellenc. Obra i pensament entreteixeixen una peça que funciona de forma autònoma. Finalment, el més jove de tots, el poeta i filòleg Carles Morell (Artés, 1992), es capbussa en la densa, rica i malauradament poc reconeguda obra d'Eudald Puig (Manlleu, 1948-Terrassa, 2013), de qui celebrem una recentment publicada Obra poètica completa (Curbet Edicions). Morell, però, guanyador del Premi Amadeu Oller 2014 amb Els vapors que maten, busca en els seus poemes els ecos de l'obra de Puig.

Volem convidar-vos a descobrir l'obra de Garriga, Formosa i Puig, si més no des d'un punt de vista diferent. Com l'actualitat literària catalana els acull, els llegeix i hi interpel·la. Tots ells, els homenatjats i els curadors, són la demostració que la literatura funciona com una llarga cadena que cada cert temps mira enrere per tal de lligar-se a les baules fortes que han restat lliures i que la poden seguir enriquint. Perquè els autors són (o ho haurien de ser), en primer lloc i per damunt de tot, lectors amb criteri.

David Madueño Sentís

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

David Madueño Sentís

Sabadell, 1976. Llicenciat en Filologia catalana per la UAB. Exerceix la docència, la correcció de textos i la crítica literària en revistes com Quadern, Caràcters i Poetari. Ha guanyat els premis Estrem i Fa de Falset (2008), Foment Literari (2008), La Mar de Lletres (2011) i Vila de Martorell al [...]

[Llegir més](#)

